

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΡΕ ΛΩΡΑΝ

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ

Γκιζέλ εκείνο το βράδυ δεν είχε καθόλου όρεξη. Από το κακό της γρατζούνισε τὰ χέρια του φίλου της, δὲν τὸν ἄφησε νὰ τὴ φιλήσει καὶ τέλος ἔφυγε θυμωμένη ἀπὸ κοντὰ του. "Ε, ναι, ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ζήλευε. Μάλιστα, κίρσοι, ἡ Γκιζέλ δὲν ἦταν σὰν μερικά κορίτσια. Ἡ Γκιζέλ εἶχε καρδιά. Μιά παιδική καρδιά γεμάτη τρυφερότητα. Κι' ὡστόσο ὁ φίλος της ἔννοοῦσε νὰ τὴν βασανίσει. Διαρκῶς κυττοῦσε στὸ δρόμο ὄλες τὶς ὠμορφες γυναῖκες, τοὺς χαμογελοῦσε καὶ γυρνοῦσε πίσω γιὰ νὰ περιεργασθῆ τὴ σιλουέττα τους. Ἦταν ἕνας ἀδιόρθωτος «κορτάκιος». Ἡ καυμένη ἡ Γκιζέλ ὑπέφερε. Ἐχωνε

τὰ κόκκινα νυχακία της στὸ χέρι του καὶ τὸν ἀπειλοῦσε ὅτι θὰ τοῦ... βγάλη τὰ μάτια. Τότε ἐκείνος τὴν ἔσπρωχνε βάνουσα ἀπὸ κοντὰ του, ἐξαγριωνόταν ἀπὸ τὸ θυμὸ του καὶ τῆς φώναζε ὅτι ὄλα εἶχαν τελειώσει μεταξύ τους κι' ὅτι βαρέθηκε πειὰ νὰ κάνη συντροφιά με μιά γάτα!

Ἡ Γκιζέλ ἄρχιζε φυσικά τὰ κλάματα. Τὰ δάκρυα θόλωναν τὰ ἐκφραστικά μάτια της, κυλοῦσαν στὰ ροδαλά μάγουλά της καὶ λέρωναν τὴν τουαλέττα της. Αὐτὰ τὰ δάκρυα ἦσαν μαῦρα ἀπὸ τὸ μακιγιαζ τῶν ματιῶν της κι' ἄφηναν δυὸ λεπτές γραμμὲς στὸ πρόσωπό της. Ὁ φίλος της στὴν ἀρχὴ τὴν κυττοῦσε μ' ἕνα εἰρωνικό χαμόγελο. Ἐπειτα ὅμως ἄρχιζε νὰ γελάη ἀπὸ τὴν καρδιά του καὶ πλησίαζε γιὰ νὰ τὴν παρηγορήσει. Μὰ ἡ Γκιζέλ δὲν ἔννοοῦσε νὰ σωπάσει. Ἦθελε πρῶτα νὰ τῆς ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ πάψει νὰ τὴν κοροϊδεύη, ὅτι θ' ἀναπαύη μόνον ἐκείνην κι' ὅτι δὲν θὰ κυττοῦσε πειὰ ἄλλη γυναῖκα στὸ δρόμο.

Κι' ὁ Πῶλ, ὁ φίλος της, τῆς τὸ ὑπέσχετο, γιατί πράγματι ἀγαποῦσε τὴν Γκιζέλ καὶ τὴν θεωροῦσε τὴν πιὸ ὠμορφη καὶ τὴν πιὸ χαριτωμένη νέα.

Ὁ Πῶλ Ζυρῶ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἦταν κανένας σπουδαῖος Δὸν Ζουάν. Ὁλη τὴ μέρα τὴν περνοῦσε σκυμμένος πάνω στὸ γραφεῖο του, ἀντινοῶφοντας σχέδια μηχανικῶν. Ἦταν ἕνας σχεδιαστής χωρὶς μεγάλο ταλέντο κι' ὄλη ἡ ἱκανότης του συνίστατο στὸ νὰ τραβάη μερικὲς ἴσιες γραμμὲς! Ὁποῖος τὸν ἔβλεπε ἔτσι σκυμμένο πάνω στὸ γραφεῖο του νὰ κρύβη μετὰ τὸ ἀθλητιὸ σῶμα του τὸ μισὸ δωμάτιο, ποτὲ δὲν φανταζόταν ὅτι ἠσχολεῖτο με μιά τόσο λεπτὴ ἐργασία. Ὁ Πῶλ θὰ μποροῦσε νὰ ἦταν πυγμαχός, παλαιστής ἢ φορτοεκφορτωτῆς τοῦ λιμανιοῦ μὰ δὲν ἔδινε τὴν ἐντύπωση σχεδιαστή.

Καὶ πράγματι, τὸ πεννάκι κ' οἱ γραμμοσύρτες χανόντουσαν ἀνάμεσα στὰ χοντρά δάχτυλά του καὶ θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ κομματιαζόντουσαν. Ὡστόσο ἐκεῖνος ἐργάζετο ὑπομονετικά μέχρι πὺρ ἔκλεινε τὸ γραφεῖο. Τότε καθάριζε τὰ χέρια του, ἔκανε προσεχτικά τὴν τουαλέττα του κι' ἔβγαине μεταμορφωμένος στὸ δρόμο. Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμή γίνονταν ἄλλος ἄνθρωπος.

Ὅλες τὶς σκοτοῦρες, ὄλες τὶς φροντίδες καὶ τὶς στενοχώριες του τὶς κλείδωνε, ὅπως ἔλεγε, μαζὺ με τοὺς διαβήτες καὶ τὰ πεννάκια στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του. Κι' ἔτσι ἐλεύθερος σὰν τὸ πουλὶ, τραβοῦσε πρὸς τὶς κεντρικὲς καὶ πολυθόρυβες λεωφόρους γιὰ νὰ διασκεδάσει. Ὁ Πῶλ Ζυρῶ δὲν εἶχε χορτάσει τὴ ζωὴ. Μόλις τώρα τὰ τελευταῖα χρόνια εἶχε

ἀρχίσει νὰ διασκεδάσει. Γι' αὐτὸ κάθε γυναῖκα πὺρ συναντοῦσε στὸ δρόμο τὴν κυττοῦσε μετὰ τὸ βλέμμα ἑνὸς πεινασμένου σκύλου! Ἐνα χαμόγελο, μιά ματιὰ, ἕνας λόγος ἦταν ἀρκετὸς γιὰ νὰ τὸν κάνη τρελλὸ ἀπὸ τὴν εὐτυχία του. Ὁ Πῶλ δὲν εἶχε μιά σοβαρὴ περιπέτεια στὴ ζωὴ του. Καὶ νὰ ξαφνικά πὺρ μίσηκε στὴν καρδιά του ἡ Γκιζέλ Φλερὺ, ἕνα πενταμορφο καὶ τρυφερὸ κοριτσάκι.

Ὁ Πῶλ στὴν ἀρχὴ ἐνθουσιάστηκε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἔρωτα. Ἡ Γκιζέλ ἦταν τόσο μικρούλα, τόσο ἀθῶα καὶ τόσο καλὴ, πὺρ τὸν ἔκανε νὰ ξεχάσει ὅτι εἶχε σχεδὸν τὰ διπλάσια χρόνια της. Στὴν ἀρχὴ πῆγε μαζὺ της γιὰ νὰ διασκεδάσει. Ὅταν αὐτὴ ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά του καὶ χάνονταν μέσα στὰ ἀθλητικά χέρια του, ὁ Πῶλ εἶχε τὴν ἐντύπωση ὅτι κρατοῦσε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὰ τρυφερά καὶ λεπτὰ λουλούδια πὺρ διακοῦν μόνον μιά μέρα. Ὅσο γιὰ τὴν Γκιζέλ ἦταν ὑπερήφανη πὺρ εἶχε ἕνα τόσο μεγάλο καὶ δυνατὸ φίλο.

Ὡστόσο ὁ Ζυρῶ ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς ἔβλεπε ὅτι ἀγαποῦσε περισσότερο τὴν Γκιζέλ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν δίστασε νὰ τῆς προτεῖνῆ νὰ τὴν κάνη γυναῖκα του. Μὰ ἡ Γκιζέλ ἄρχισε νὰ γελάη καὶ τοῦ δήλωσε ὀρθὰ-κοφτὰ ὅτι δὲν θὰ παντρευόταν. Ὁ Ζυρῶ γιὰ νὰ τὴν τιμωρήσει λοιπὸν ἄρχισε νὰ κυττᾷ ὄλες τὶς ἀγνωστες γυναῖκες, ὅπως ἦταν ἡ συνήθειά του κ' ἡ Γκιζέλ θυμώσε κι' ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ του, δηλώνοντάς του ὅτι ποτὲ, μὰ ποτὲ δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε.

Ὁ Ζυρῶ τὴν ἄφησε γιὰ πρώτη φορὰ νὰ φύγη ἀπὸ κοντὰ του. Χωρὶς νὰ πῆ τίποτα τὴν παρηκολούθησε πὺρ χάνονταν μετὰ βιαστικὸ βῆμα στὸ βάθος τῆς λεωφόρου. Ἐπειτα σηκώσε νευριασμένος τοὺς ὤμους του, ἀναψε ἕνα τσιγάρο καὶ τράβηξε ὀλοῖσια μπροστά. Μὰ τὴν ἀλήθεια εἶχε βαρεθῆ τὴ γκρίνια τῆς Γκιζέλ, τὰ παράπονά της, τὴ ζήλεια της. Εἶχε βαρεθῆ νὰ τῆς ἱκανοποιῆ ὄλες τὶς ἰδιοτροπίες της καὶ νὰ παίξει μαζὺ της σὰν μωρὸ. "Ε, ὄχι. Ἐπρεπε νὰ τῆς δώση ἕνα καλὸ μάθημα: Δὲν θὰ τῆς ἔγραφε, δὲν θὰ τῆς τηλεφωνοῦσε καὶ θὰ τὴν ἄφηνε νὰ ἔρθη πρῶτὴ ἐκείνη στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ τοῦ ζητήση συγγνώμη.

Μὰ κ' ἡ Γκιζέλ ἦταν θυμωμένη μετὰ τὸν Ζυρῶ κι' ἀποφάσισε νὰ κρατήση τὴ θέσι της καὶ νὰ τὸν κάνη νὰ ἔρθη νὰ πέση στὰ πόδια της!

Κι' ἔτσι ὁ Πῶλ κ' ἡ Γκιζέλ κάμαν σωστοὺς δυὸ μῆνες νὰ συνηθούνη. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ Γκιζέλ εἶχε χύσει ἕνα σωρὸ δάκρυα, εἶχε ἀδυνατίσει καὶ δέκα φορὲς εἶχε ψάξει στὸν κατάλογο γιὰ νὰ βρῆ τὸν ἀριθμὸ τοῦ τηλεφώνου τοῦ Πῶλ. Μὰ τὴν τελευταῖα στιγμὴ ἄλλαξε γνώμη ἀπὸ τὸ παιδικὸ πείσμα της κι' ἀνέβαλε νὰ τοῦ μιλήσει ἐκείνη πρῶτὴ.

Μὰ ἐκεῖνος πὺρ ὑπέφερε τρομαχτικά μαρτύρια ἦταν ὁ

Πῶλ. Τὶς πρῶτες μέρες θέλησε ἀπολαύσει τὴν ἐλευθερία του καὶ πῆγε νὰ διασκεδάσει μετὰ τοὺς φίλους του. Γύρισε τὰ ἑνημερώματα μεθυσμένος στὸ σπίτι του καὶ τὸ πρῶτὸ πῆγε μετὰ πονοκέφαλο στὴ δουλειά του. Ὅλες τὶς ὥρες ἀγωνίζονταν νὰ διώξει ἀπὸ τὴ σκέψι τοῦ τὴν Γκιζέλ καὶ ἔκανε ἕνα σωρὸ λάθη. Τ' ἀπόγευμα μάλιστα ὅταν ἐτοιμάστηκε νὰ βγῆ ἀπ' τὸ γραφεῖο, στάθηκε στὸν καθρέφτη καὶ δίστασε νὰ κάνη τὴν τουαλέττα του.

— Γιὰ ποιὸν νὰ περιποιηθῶ τὸν ἑαυτὸ μου; σκέφθηκε. Ἀπόψε δὲν πρόκειται νὰ συναντήσω τὴν Γκιζέλ!...

Κι' ὅπως ἦταν τράβηξε νὰ βρῆ τὴν παρέα του καὶ νὰ σκοτώσει τ' ἀπόγευμά του.

Ἐπειτα ἀπὸ μιά βδομάδα ὁ Ζυρῶ ἦταν ἀγνώριστος. Μιά παράδοση σοβαρότητα εἶχε χυθῆ στὴ φυσιογνωμία του, τὸ χαμόγελο εἶχεν ἐξαφανισθῆ ἀπὸ τὸ πρόσωπό του καὶ τὸ ὄφρος του ἦταν κουρασμένο καὶ γερο-τίστικο. Γιὰ πρώτη φορὰ τότε κατὰλαβε ὅτι εἶχε γερά-

— Γιατί κλαῖς Πῶλ; τὸν ρώτησε τότε ἡ Γκιζέλ.

σει. Ναι, ο Πάωλ έιωθε κουρασμένη την ψυχή του και μια άπογοήτεψι είχε αρχίσει να του δηλητηριάζη τις σκέψεις του. Δεν αισθανόταν πειά τον έαυτό του ικανό για τίποτα. Τόση δέ ήταν η πλήξης που πίεζε την ψυχή του, ώστε είχε αρχίσει να παραμελή, κι' αυτήν ακόμη τή δουλειά του κι' ο προϊστάμενός του γκρίνιαζε. Ναι, λίγο ακόμη και όλα θα τον εγκατέλειπαν. Ο Πάωλ Ζυρώ είχε καταλάβει ότι είχε χάσει πειά το κουράγιο της ζωής. Δεν μπορούσε πειά να παλαίψη. "Άλλωστε δεν εύρισκε και για ποιό λόγο να κουράζεται. Ήταν ολομόναχος στον κόσμο, κανείς δεν ενδιαφερόταν πειά γι' αυτόν κι' αν πέθαινε, ο θάνατός του θα έκανε την ίδια έντύπωσι που κάνει το πέσιμο ενός ξεροφύλλου από ένα δέντρο το φθινόπωρο!

"Ετσι είχαν τὰ πράγματα, όταν μιὰ μέρα συνάντησε απρόοπτα την Γκιζέλ. Ήταν ώμορφη περισσότερο από κάθε άλλη φορά και πιο πολύ χαριτωμένη. Ο Ζυρώ μόλις τόλμησε να της χαμογελάση από τή δυνατή συγκίνησι που είχε γεμίσει ξαφνικά την ψυχή του. Ωστόσο δεν έκρυψε καθόλου τή χαρά της που είχαν συναντηθῆ. Του μίλησε για τις στενοχώριες της και τις παιδικές της σκέψεις και του γρατζούνισε πάλι με κακία τὰ χέρια του.

Μά ο Πάωλ αυτή τή φορά δεν θύμωσε, ούτε θέλησε να τή διώξη από κοντά του. Αισθάνονταν ότι αυτό το νεαρό κορίτσι, είχε ρίξει μιὰ ακτίνα χαράς μέσα στην καρδιά του. Τη όμιλία της, ή εύθυμία της, τον είχαν κάνει ν' αγαπήση πάλι τή ζωή. Κι' ένοιωσε τὰ μάτια του να δακρύνουν.

— Γιατί κλαίς, Πάωλ; τον ρώτησε κατάπληκτη τότε ή Γκιζέλ. Μήπως σε λύπησα με τή συμπεριφορά μου; Μήπως θά ήθελες να φύγω πάλι από κοντά σου;

Μά ο Ζυρώ τήν έσοφισε με δύναμι στην άγκαλιά του και με φωνή που έτρεμε από τή συγκίνησι της φώναξε:

— "Όχι, δεν θά σ' αφήσω πειά να φύγης, αγαπημένη μου Γκιζέλ. Δεν θά σ' αφήσω γιατί μου ξανάειωσες τήν καρδιά, γιατί μ' έκανες να καταλάβω πόσο ή ζωή μαζί σου είναι εύτυχημένη.

Κι' ο Πάωλ Ζυρώ παντρεύτηκε τήν Γκιζέλ, αυτό το ώμορφο κορίτσι που τον αγαπούσε και του γρατζούνιζε τὰ χέρια από τή ζήλεια της.

ΑΝΤΡΕ ΛΩΡΑΝ

ΚΑΙ ΛΙΓΟ ΧΙΟΥΜΟΡ

ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ραββίνος έμαθε μιὰ μέρα ότι πολλοί έμποροι ανοίγουν τὰ μαγαζιά τους ακόμη και τὸ Σάββατο.

Στὸ λόγο λοιπόν που έθγαλε στη συναγωγή μίλησε έναντίον τῶν παραβάτων και εἶπε ότι θά τους καταρασθῆ.

Τήν άλλη μέρα τὸ πρωί ο Μπούμενταλ έπήγε να τον ιδῆ και προσφέροντάς του δέκα κιλά ζάχαρι, άρχισε να τον συγγαίρη και να του εκφράζη τήν ευγνωμοσύνη του για τον λόγο του.

— Μπράβο, κύριε Μπούμενταλ, εἶπε ο ραββίνος, για σὰς εἶμαι θέβαιος ότι ποτὲ δεν θ' ανοίξετε Σάββατο τὸ μαγαζί σας.

— "Ίσα ἴσα που θ' ανοίξω.

— Γιατί ήρθατε τότε να μ' ευχαριστήσετε;

— Γιατί οἱ άλλοι έμποροι τους οποίους συναγωνίζομαι θά έχουν ὅλοι κλειστά γιατί φοβούνται τήν κατάρα σας.

Ο Μπλούμ και ο Κάν παίζουν χαρτιά. Ο Μπλούμ πρό παντός παίζει με πάθος και κάνει ὅ,τι μπορεί για να κερδίση.

Στὴ μέση του παιχνιδιού ο Κάν μπηγει τις φωνές.

— "Αν άρχισης να μου κάνης άτιμιές, θά σου δώσω δυό χαστούκια.

— Σύμφωνα, άπαντὰ ο Μπλούμ. Μου υπόσχεσαι όμως ότι ὕστερα θά ξεακολουθήσουμε να παίζουμε;

ΟΝΟΓΑΛΑΚΤΟΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

Η Ποππαία, ή σύζυγος του Νέρωνος, είχε πάντοτε μαζί της τριακοσίας ως πεντακοσίας ὄνους, δια να λούζεται με τὸ γάλα τους και να διατηρῆ δροσερό τὸ δέρμα της.

ΣΤΑ ΦΤΕΡΑ ΤΟΥ ΠΗΓΑΣΟΥ ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ ΣΤ' ΑΚΡΟΘΑΛΑΣΣΙ

Σήμερα που άνθοστόλιστες εἶν' ή κορφές κ' οἱ κῆποι ή άκρολιμινιές, ή ποταμιές, ή στράτες, τὰ γιοφύρια, σήμερα που με χρώματα ντύθηκ' ο κάμπος μύρια κ' ή Γῆ νυφούλα γίνηκε κι' έδιωξε κάθε λύπη

Σήμερα που γλυκαίνουνε κάθε καρδιάς οἱ χτύποι κ' ή αὐλές ακόμα ή φτωχικές κι' αυτά τὰ παραθύρια μοιάζουνε μ' ένα ατέλειωτο χιλιόχρωμο άνθοκῆπι, με θλίψη απ' τήν άκρογιαλιά κινούν τὰ τρεχαντήρια.

"Αχ! μέσα στις μοσκοβολιές, μέσ' στη χαρά τήν τόση λές και για τὸ ταξίδι τους έχουνε μετανοιώσει και λένε με παράπονο στὸ κύμα που ήσυχάζει:

«Κρίμα δεν εἶνε τάχατες πολύ πικρὸ μαράζι, μόλις φτάνει ή Πεντάμορφη γλυκειά Πρωτομαγιά στὸ πρῶτο καλωσόρισμα ν' αφήνωμ' εμεῖς γειά!»

ΜΑΡΙΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ

ΘΑΛΑΣΣΕΣ ΜΑΚΡΥΝΕΣ...

Θάλασσες μακρινές γαληνεμένες, που μέσ' στις πλανερές σας άγκαλιές λικνίζετε σε κούνιες χρυσωμένες τους πόθους, τις έλπίδες, τις χαρές!

Τὸ ξέρω! στὰ φαρμακερά σας βάθια κρυφά, να μου τους πνίξετε άποζητᾶτε' κι' αν τώρα τήν ψυχή γλυκοπλανάτε μεθαύριο τήν τυλιγετε στ' άγκάθια.

Πόσοι θάρθουν, σκιές άποσταμένες, στον τόπο της μαγείας και του ὄνειρου και κεί, πίσω από τὰ κρα κάθε ήπείρου, θά κλάψουν τις έλπίδες τους θαμμένες στον άνοιγμένο τάφο του άπείρου!

Θάλασσες μακρινές γαληνεμένες...

Σάμος

ΚΩΣΤΑΣ Ξ. ΚΑΡΑΘΑΝΑΣΗΣ

«ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΝΗ»

Γλυκειά, άστρόφωτη ή θραδυά, Μά δεν τήν χείρεται ή καρδιά — Μιὰ καρδιά μόνη — Γαλήνη έχύθηκε στὸ φῶς, Και μέσα πάντα ο κρυφός καύμὸς που λιώνει.

Σε καρτερῶ, σάν μιὰ φορά, Που μου τὸ μήνυσε ή χαρά, Στὰ περασμένα. Μά, μόλις τότε εἶχες φανῆ, Κι' άπόμειν' ή καρδιά ὄρφανῆ — Χωρίς έσένα.

Με γιασεμιῶν άσπρα κλαδιά "Ηθελα τούτη τή θραδυά, Να σ' άνταμώσω. "Αχ, νάτανε να κατεβῶ, Και μόλις έφτανες έδῶ, Να σου τὰ δώσω.

Μά δε σε βρίσκω πουθενά. "Υπάρχεις. Μά σε μακρινά μέρη και ξένα. "Ο,τι θά ζούσαμε μαζί, Χώρια καθέννας μας τὸ ζῆ και πικραμένα.

Εἶσαι έσύ, που μιὰ ψυχή ζητᾶς ὡραία και μοναχή, Κι' εγώ εἶμαι εκείνη. Θέλεις νάρθῆς, μά ή κακιά Μοῖρα τῶν δυό μας σε κρατᾶ, και δε σ' αφήνει.

Τὰ χέρια άπλώνω στὸ κενό. "Όνειρο εἶσαι μακρινό. Πῶς να σου φέρω μιὰ άγάπη, ὁμοια με χρυσή φλόγα; "Οδῆγησέ με, "Εσύ, που δε σε ξέρω...

Κόρινθος

ΕΛΣΗ ΔΡΟΣΙΝΟΥ